

VOGELREIS NOORDOOST-SPANJE

26 APRIL - 6 MEI 2012

Door: Bert van Eijk / VWG Koudekerk-Hazerswoude

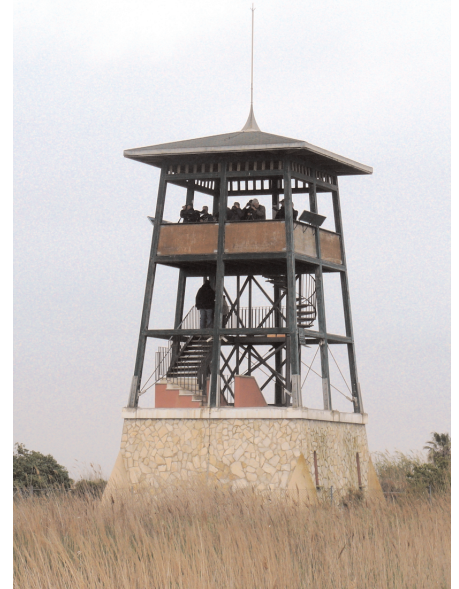
Na zes voorgaande buitenlandse vogelreizen was het op 26 april 2012 voor de zevende keer zover: met de KLM vertrokken we 's middags van Schiphol naar Barcelona. Daar wachtte reisleider Kees Woutersen (Aragon Naturreizen) ons op voor een elfdaagse tour door Noordoost-Spanje. Op de rol stond een aantal gerenommeerde vogelgebieden: Ebro Delta, steppen van Los Monegros e. o. / Ebrovallei, (zuidelijke ofwel) Lage Pyreneeën en het Pyreneeën-Hooggebergte. Deze liggen allemaal in de regio's Catalonië en Aragon. Een aantal soorten van 160 tot 190 werd als reëel beschouwd. De globale route: zie het kaartje. Voor bijna iedereen wel nieuw te ontdekken gebieden en daarbij hopelijk nieuwe soorten op de lifelisten. Overnachten deden we "ruraal", de maaltijden bestonden zoveel mogelijk uit allerlei regionale producten

Maar voor het zover was kregen we helaas te maken met drie afzeggingen: gezondheidsproblemen verhinderden dat Rob K., Gerard en Ann mee konden. Natuurlijk hebben we hen vanuit Spanje een mooie kaart gestuurd, maar dit was natuurlijk erg teleurstellend. De drie mutaties konden gelukkig door twee andere leden goeddeels worden opgevuld. Maar helaas bleek de wet van Murphy in werking gesteld, want voor het eerst in onze reisgeschiedenis kregen we met een ziekenhuis te maken: Fred moest in Huesca worden opgenomen. Mieke bleef hem ter plaatse steunen en na een dikke week konden zij gelukkig alsnog naar huis afreizen. Ook Kees Woutersen en zijn vrouw, die daar wonen, konden veel voor Fred (en Mieke) betekenen. Onze allerhartelijkste dank natuurlijk! De reis werd uiteraard vervolgd, maar zo'n gebeuren laat je toch niet los: we werden er o.a. dagelijks aan herinnerd via sms en telefoon

Dag 1, donderdag 26 april: Als vogelreis bood deze trip veel veren en idem variatie, ook landschappelijk. In drie busjes reden we (23 personen) nog voordat de schemering viel van het vliegveld Barcelona af, zo'n 200 km zuidwaarts. Maar echt "waarnemen" was er niet meer bij, door de al vlot invallende duisternis kwamen we niet verder dan wat schimmig uitziende vogels. Of de Gierzwaluwen die we zagen soms de vooral langs de kust voorkomende Vale Gierzwaluwen waren was ook niet meer vast te stellen. In het donker rijden over smalle weggetjes tussen onder water gezette nog kale rijstvelden door de Ebrodelta was beslist een aparte ervaring. Uiteindelijk arriveerden we laat in de avond op onze bestemming voor de komende twee nachten: het kustdorpje El Poblenu del Delta (Kees' stereotiepe benaming: "Ons dorp"). We kregen onderdak in drie vlak bij elkaar liggende logiesgebouwen en konden in een nabij liggend restaurant ons ontbijt en diner nuttigen. De Ebrodelta maakt deel uit van de autonome regio Catalonië, waarvan Barcelona de hoofdstad is.

Dag 2: vrijdag 27 april: Wel of niet daadwerkelijk dauwtrappen, maar ruim voor het ontbijt werd er al intensief gevogeld. Veel mooie waarnemingen volgden elkaar razendsnel op. Een greep: Koereiger, (erg veel) Flamingo's, Purperkoet, Steltkluut, Audouinsmeeuw, Witwangstern, Hop, Orpheusspotvogel, Cetti's Zanger, Zwarte Spreeuw, Eurokanarie Na ontbijt in het restaurant doken we met de lunchpakketten meteen de busjes in. We zouden naar een stuk of vier, vijf Natura 2000-gebieden gaan. Het is niet zo dat de Ebrodelta helemaal of grotendeels een "Parc Natural" is, want verreweg het grootste deel wordt agrarisch gebruikt (vooral rijstbouw). Vier reservaten liggen los van elkaar aan de noordkust, vier aan/bij de zuidkust en eentje in het westen wat meer binnenslands. Kees had de zuidkust in petto omdat deze gunstiger ligt vanuit onze verblijfplaats en de daar voorkomende soorten wel ongeveer de hele Ebrodelta vertegenwoordigen. We bezochten vooral rietmoerassen, plasjes en open water, maar ook strand, zee, duinen, verspreide boombegroeiing, ruige stukken enz. werden natuurlijk benut. Er waren veel kijkhutten en uitkijktorens, de wandeling waren kort tot nihil behalve over het strand (langs een niet toegankelijk reservaat). Moerasvogels voerden zoals verwacht de boventoon, de lijsten konden al gauw verder worden opgevuld. Soorten als Kwak, Ral- en Purperreiger, Zwarte Ibis, Krooneend (opvallend veel), Zwartkop- en Dunbekmeeuw, weer Audouinsmeeuw (de delta heeft een grote kolonie), Lach- en Reuzenstern, Snor, Grote Karekiet en "zippend boogvliegende" Graszangers zorgden voor veel vogelaargenot. Ook meerdere strandlopersoorten waren present, net als Vorkstaartplevier, Iberische Gele Kwik, Roodkopklauwier en Paapje. Reisleider Kees was echt verrast om nog een Scholekster en Pijlstaart man te zien, deze zijn er eind april echt zeldzaam. Een opmerkelijke waarneming was die van een Visarend, die minutenlang voor de busjes uit bleef vliegen met een forse visprooi (in stroomlijnpositie, erg fraai!) in de klauwen.

We besloten de dag met een bezoek aan de havenstad St. Carles de la Ràpita. Hier kregen we meeuwen en sterns in de buitenlucht voorgeschoteld, maar we konden er ook binnen van bovenaf de visafslag bekijken. Het was daar trouwens ondoenlijk om via ons reukorgaan de vele soorten vis te determineren! Bij het "lijsten" bleken we intussen op 74 soorten te staan. Het diner bleek voor veel deelnemers meer dan maagvullend: de meerdere voorgerechten waren zó overvloedig dat het hoofdgerecht in een aantal gevallen als bijgerecht ging fungeren.

Dag 3, zaterdag 28 april: We speelden weer voor Vroege Vogels en na het ontbijt kreeg onze derde dag twee gezichten: de ochtend was nog voor de Ebrodelta en in de middag zouden we het naar het westen hogerop gaan zoeken. Ofwel: verplaatsing naar de stepperegio van Los Monegros langs de Ebro en haar zijrivier de Cinca. Uiteindelijk zouden we in het stadje Alcolea de Cinca onderdak en voeding krijgen, met nog een paar stops onderweg voor meerdere doeleinden. Doelsoort was 's morgens de Woudaap, maar dit lukte helaas niet: de meestal beste plek was gemaaid en de andere locatie gaf "niet thuis". Maar we genoten! Vroeg in de middag (de lunch werd gewoonlijk naar believen tijdens het vogelen verorberd) verlieten we de delta. Al gauw reden we een stuk hoger stroomopwaarts en keken we regelmatig over de Ebro uit. Hier werd de enige Roodstuitwaluw van de hele vogelreis gespot, bravo! Later belandden we in de autonome regio Aragón en wat noordelijker bereikten we bij het stadje Fraga de Cincarivier, die wat zuidelijker in de Ebro uitmondt. Intussen was ook de eerste Scharrelaar rijdend ontdekt (er zou er nog maar eentje volgen) en vanaf nu werd de Bijeneter vaak aangekruist. Langs de Cinca maakten we een korte viceversa-wandeling tussen de rivier met hellingbossen aan de ene en rotsen met steppebegroeiing aan de andere kant. Dit leverde dan ook aardig wat vogelvariatie op: we zagen en/of hoorden o.a. Buidelmees, de eerste Koekoek en idem Nachtegaal (waarvan er nog tientallen

zouden volgen), Baardgrasmus en Cirlgors .

We naderden onze bestemming: het stadje Alcolea, maar reden kort daarvoor nog steil omhoog naar een prachtig uitzichtpunt. Vanaf een stepperots keken we over o.a. de bedding van de Cinca.-rivier. Genieten geblazen dus, ook van de zwaar geblondeerde Westelijke Blonde Tapuit die zich er aandiende. Vervolgens het laatste stukje langs torenhoog boven ons uitstekende kaarsrechte rotswanden (met o.a. Alpengier- en Rotszwaluw). In ons volgende verblijf (Kees met alweer: "Ons dorp") gearriveerd bleek de soortenlijst fors aangegroeid tot 121 (waaronder nu ook de Vale Gier) en begaven we ons na het diner voldaan te bedde.

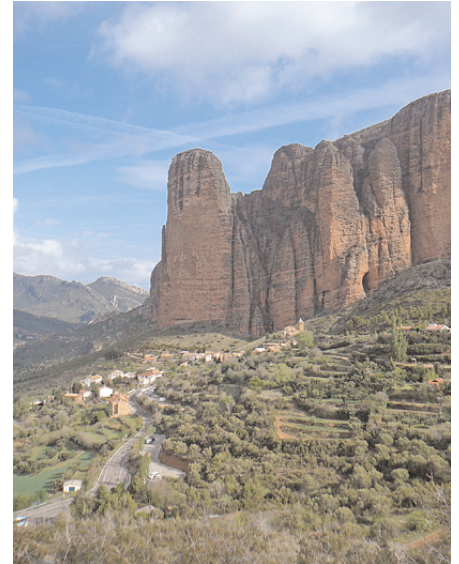

Dag 4, zondag 29 april: Steppedag, ofwel de Los Monegros verkennen..... Al vroeg op pad en ook vlug de hoogte in: even later stonden we pal boven Alcolea de Cinca . Met vanaf hier luchtopname-uitzicht over talrijke Ooievaarsnesten op torens, daken en masten. Maar veel dichterbij stal de Zwarte Tapuit , toch zeker een "doelsoort" voor die dag, de show. Na het ontbijt doorkruisten we de steppe waarbij we natuurlijk allerlei stops maakten. Gelegenheid genoeg om lopend/staand/zittend al vogelend te genieten. Direct naast de busjes stuitte we o.a. op een zonnende Steenuil , fotogeniek zittend op haar/zijn eigen stenen rustplek. Het werd een dag vol met "highlights": Slangenarend, Kuifkoekoek, Kleine Torenvalk, Griel, Scharrelaar, Bijeneter, Brilgrasmus, Kalandier- en Kleine Kortteenleeuwrik, Blauwe Rotslijster, Iberische Klapekster, Grauwe Kiek In de loop van de middag verplaatsten we ons al vogelend via de steppen naar Huesca , met 52.500 inwoners de hoofdstad van de gelijknamige provincie (Kees Woutersen woont hier). Daarna was het nog een kilometer of twintig westwaarts naar Bolea . Hier zouden we vier nachten blijven en 's avonds bleek Kees al vlug voor meerdere deelnemers een kroeg te hebben georganiseerd. Vooraf werd natuurlijk nog gedineerd en "gelijst": de stand was 141 geworden (met ook vandaag weer aardig wat "nieuwe" soorten erbij).

Dag 5, maandag 30 april: Koninginnedag, maar wij hadden tijdens de hele reis traditiegetrouw zelfs meerdere jarigen, deze keer Tonie, Bert en Fred. Tonie had op haar eigen bijzondere wijze ons al heerlijk getrakteerd, Fred en Bert boden iedereen op de terugreis deze dag in Huesca een borrel of ander drankje aan. Eigenlijk kwam dit op een verkeerd tijdstip, aan het eind van de ochtend zou het beter "gevalen" zijn. Want we hadden toen al de nodige ontberingen doorstaan: regen voor, tijdens (zittend op de rotshelling) en na een glibberend bezoek aan het gierenrestaurant. Maar natuurlijk is er geproost op en gezongen voor het drietal! In de Voor-Pyreneeën met daarin het reservaat Sierra de Guara waren we eerst even te gast in het Gieren- infocentrum en daarna het Natuurmuseum van Santa Cilia . We werden geïnformeerd over de avifauna, de gieren en de rol die kadavers voor vele vogelsoorten direct en indirect spelen (veel ruime en mooie panorama's!). Jammer dat men de T-shirts vergat te promoten, iedere extra Euro leek me daar meer dan welkom Het bezoek aan het gierenrestaurant wat verderop was ondanks het slechte weer beslist de moeite waard: de regen weerhield minstens vijftig Vale Gieren er gelukkig niet van om onbetaald overvloedig te komen dineren. Na het nodige te hebben gezien/gefotografeerd sloot ik mijn ogen een tijdje om alles eens helemaal anders - dus audio - te ervaren. Dit creëerde een totaal andere sfeer: kokhalzen, grommen, in de modder wegslippende klauwen, gepiep, gekrijs, gekraak van kleine botjes, hikken, vleugelgefladder en meer van dit soort dingen maakten er een heftig Hitchcockachtig gebeuren van! Wat Raven maakten de voorstelling completer, het zou nog mooier zijn geweest met bijvoorbeeld een Aasgier en/of andere roofvogels erbij. Maar: aan de andere kant mochten we blij zijn dat er ondanks de regen toch nog zoveel Vale Gieren waren geland om te hun kansen waar te nemen. 's Middags togen we naar de Embalse (= stuwmeer) de Vadiello , ook in de Sierra de Guara. Naast het vogelgebeuren werden we hier geïmponeerd door hoge steile rotsen, schitterende reliëfaspecten en de veel gevarieerde kleuren waarmee de rots-

wanden beschilderd leken. De daglijst was indrukwekkend: we blikten terug op o.a. Rode Wouw, Lammergier (= doelsoort), Aasgier, Vale Gier, Dwergarend, Hop, Bijeneter, Alpengierzwaluw, Rotszwaluw, Alpenkraai, Roodkopklauwier en Provençaalse Grasmus. Als groep zaten we nu op 153 waargenomen soorten.

Dag 6, dinsdag 1 mei: We bleven min of meer in de buurt van ons onderkomen: in de ochtenduren een bezoek aan de Mallos de Riglos, een conglomeraat van rotsformaties dat zowel als zodanig als door het vogelaanbod bewondering afdwong. De rotstoppen staken wel zo'n 300 m boven ons wandelaars uit en kunnen bij zoninwerking in de ochtend- en avondschemering rood kleuren. Dit deed me denken aan een zelfde verschijnsel bij de beroemde monoliet Ayer's Rock en de nabij liggende Olga's in Midden-Australië. In het dorp Riglos spotten we meteen een zowaar zichtbare zingende Nachtegaal, later ook een idem Cetti's Zanger. Het werd echter vooral een roofvogeldag: tijdens het rijden en wandelen rondom de rotsformaties noteerden we o.a. Zwarte en Rode Wouw, Lammer-, Aas- en Vale Gier, Slangen-, Dwerg- en Havikarend, Slecht- en Torenvalk. Na een prachtige wandeling van een ruime halve dag reden we wat oostwaarts en namen eerst een kijkje bij de Embalse de las Navàs. Hier o.a. Grote Gele Kwik, Grauwe en Bonte Vlieg, Bijeneter en Hop. Vervolgens omhoog gekoerst naar het kasteel Loarre. Dit monumentale bouwwerk biedt een fantastisch uitzicht over de wijde omgeving, showt historische waarden en heeft ook ornithologisch wat extra's in de aanbieding. En jawel hoor, binnen zagen we zelfs een prachtig rotszwaluwnest (helaas onbewoond) en erbuiten werden schoonheden als Blauwe Rotslijster en Rode Rotslijster als duo (jawel!) gespot, verder o.a. Kleine Zwartkop, Wielewaal en Bergfluit. De Rotsmus bleef visueel en auditief helaas buiten beeld. Al met al waren en bleven we in een prima humeur: na het dineren sloten we de dag af met een totaalijst van 166 soorten.

Dag 7, woensdag 2 mei: Op donderdagavond waren we al gearriveerd, we hadden daardoor een extra dag. Kees had deze "leemte" geweldig ingevuld met een bezoek aan de steppen van Belchite. Deze liggen zuidelijk van de Ebro en ± 40 km ten zuidoosten van Zaragoza, waar we langs reden (dit is de hoofdstad van Aragon en in grootte de vijfde stad van Spanje met 660.000 inwoners, agglomeratie 835.000). De rijafstand heen en weer was weliswaar ongeveer 270 km, maar het was dit toch echt wel waard. Zowel de grote ornithologische waarden als de bijzondere landschappen maakten veel en grote indruk. Zo vertoonden de geërodeerde platte heuvels/bergen aan de rand van het gebied prachtige kleurschakeringen in de tinten geel, oranje, roze, beige, lichtbruin, enz. De zandwegen varieerden in kleur van bruingeel tot bijna knalwit. Deze regio bezit (deels) een gipsbodem en bevat zoutafzettingen, wat ook duidelijk merkbaar is aan de vegetatie en daardoor ook aan de presentie van meerdere vogelspecialiteiten. We stopten middenin het steppeservaat "El Planerón" en kregen ruim de tijd om er al vogelend door te wandelen. De Kleine Kortteenleeuwerik heeft een duidelijke voorkeur voor zoutachtige habitat en dit levendige vogeltje was dan ook vaak van dichtbij prima te bewonderen. Maar de echte doelsoort hier was de zeldzame Duponts Leeuwerik, die erg moeilijk visueel is te ontdekken. In de regel lukt dit alleen via de wat droevige maar onmiskenbare zang. De meesten moesten het dan ook met dit laatste doen, maar enkele doorzetters lukte het om de vogel ook echt te zien! Maar dit als unieke, desolate, bijna levend dode habitat te omschrijven gebied bood nog veel meer beleving: wat te denken van Kortteen- en Kalanderleeuwerik, Rode Patrijs, Duinpieper? Door meerderen is ook het Witbuikzandhoen gezien en: het enige minuscule boompje in deze troosteloze, gortdroge omgeving verschaftte een Gekraagde Roodstaart beschutting. Vorig jaar sloot ik de woeste, bijna kale, troosteloze eenzaamheid van de uit de winter ontwakende toendra's op het Noorse Varangerschiereiland in mijn hart, nu deed ik met de tegenovergesteld blakerende Belchitesteppe hetzelfde.

En passant biedt Belchite meer, maar je moet er oog voor hebben: de ruïnes waar we langs reden. Tijdens de Spaanse burgeroorlog werd het stadje in 1937 met de grond gelijk gemaakt, in 1964 vertrokken de laatste bewoners van het oude stadje naar het in de nabijheid nieuw gebouwde Belchite (waar we tankten). De ruïnes zijn nog steeds te bezichtigen en trekken voortdurend toeristen.

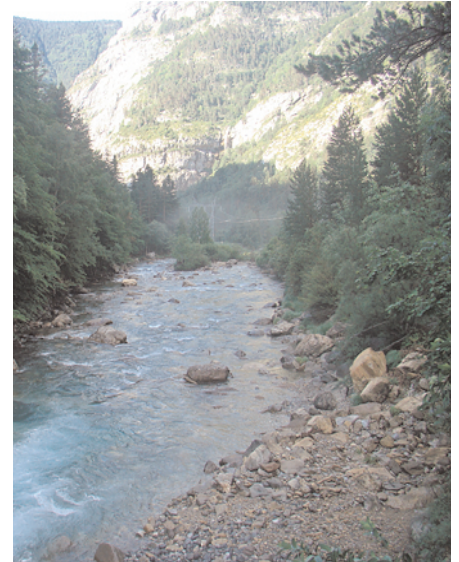
Kees had me op de heenreis al zonder succes op het hart gedrukt: "Let dáár op Dwergarenden". Op de terugweg lukte het dan wel: vlak voor/boven het eerste busje was het raak! We reden nu naar de Salto de Roldàn, een kilometer of tien noordelijk van Huesca. Deze rotsformatie bestaat uit twee enorme steenklompen van respectievelijk 1124 m (de Amman) en 1123 m (de San Miguel); kronkelend langs de afgrond bestegen we de laatstgenoemde. Boven aangekomen bleek het wandelpad buitenom langs de rand het meeste vogelaargeluk in petto te hebben: Vale Gieren zeilden beneden ons voorbij, omhoog kijkend ontdekten we een paartje Rode Rotslijsters. Een zingende Baardgrasmus verscheen en verdween telkens in de struiken, de Alpengierzwaluwen lieten zich niet zien maar er scheerden wel Rotszwaluwen druk in onze buurt. Net als elders bood ook de flora allerlei moois en waren de uitzichten weergaloos. Na een schitterende indrukwekkende dag dineerden we voor het laatst in Bolea, dat ons elke vroege ochtend een fijne "vogelkijk wake-up" bood. De soortenlijst was aangegroeid tot 170 (met ook de Orpheusgrasmus

Dag 8, donderdag 3 mei: Weer eens een reisdag na vier nachten in Bolea: met een aantal vogelstops reden we via de bij veel vogelaars niet onbekende stad Jaca vanuit de Lage naar de Hoge Pyreneeën. Allereerst een korte stop bij de Embalse (= stuwmeer) de la Peña. Aan de rotswand o.a. een Rotszwaluw die op ooghoogte van het zonnetje genoot. Het watervalletje schiep er een fraaie kleurrijke miniregenboog. Vervolgens koersten we naar het totaal vernieuwde klooster(-hotel) San Juan de la Peña, om daar door een gemengd hooglandbos te wandelen. Behalve van vogels genoten we er ook van een fraai en indrukwekkend uitzicht. Het bos leverde allerlei gevederde op, het was goed te merken dat we intussen hogerop zaten. Een aantal soorten dat bij ons in laag West-Europa als "gewoon" geldt deed zich pas hier voor het eerst in redelijke aantallen of zelfs "nieuw" voor. Nu kwamen Goudvink, Kuif- en Zwarte Mees, Boomklever en -kruiper, Goud- en Vuurgoudhaan aan bod. De Kruisbek maakte het bij het klooster wel èrg bijzonder, meteen al bij de parkeerplaats zagen we beide seksen. Maar een paar uur later vertoonde er zich zelfs eentje als Rotskruiper: vlakbij hangend tegen een laag stenen muurtje! Intussen wees het klokje van Kees duidelijk "gehoorzaamheid" aan en vertrokken we richting Jaca. Dit in deze regio relatief grote stadje (13.300 inwoners) heeft iets in de aanbieding dat wij als Nederlanders niet verwachten: een kunstijsbaan! De autoweg hier komt uit het westen vanaf de stad Pamplona en is er onlangs (tot hoorbare trots van Kees) nog 10 km oostelijk doorgetrokken, dus ging het gaspedaal nu flink omlaag. We waren intussen in de Hoge Pyreneeën beland, na nog een korte kijkstop vlak voor Linás de Broto arriveerden we daar op onze bestemming. Na de installering bleek het er heerlijk vogelen, we hebben er ook meteen dankbaar gebruik van gemaakt. En niet voor niets, want vlak voor het eerste diner kregen we een geweldig ornithologisch voorgerecht en nog gratis ook: een zich prachtig vlakbij op een dakantenne showend mannetje Rode Rotslijster!

Onze soortenlijst bleek alweer een sprong te hebben gemaakt, nu naar 181 en de "dagproductie" was 77. Wat andere highlights: Rode Wouw, Aasgier, Slangen-, Dwerg- en Visarend, Oeverloper, Rotsduif, Zwarte Specht, Grote Gele Kwik, Waterspreeuw, Bergfluiters en Zwarte Roodstaart. En buiten in de schemering klonk later de afwisselende roep van de Bosuil Tevreden onder de dekbedden dus!

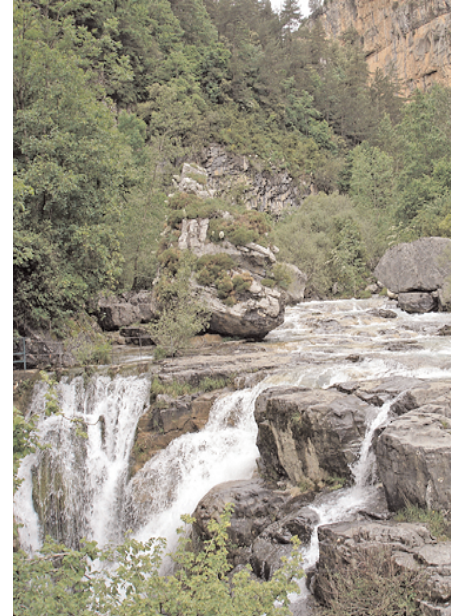
Dag 9, vrijdag 4 mei: Na een halve dag “gierenrestaurant” met regen volgde helaas nu een bijna de hele dag durend zelfde “hemelgeschenk”: veel en langdurige nattigheid. Kees' plan was een wandeling door de Bujaruleavallei in het hooggebergte en daarna nog een bezoek aan het Parque Nacional de Ordesa . Helaas, er kwam weinig van terecht, want het bleef bijna de hele lange dag mistroostig weer

Het dagbegin was positief na bemoedigende waarnemingen voor het ontbijt (zoals Groene Specht, Rode Rotslijster, Draaihals, Sperwer). Via het dorp Torla en kort daarna een stop op het kruispunt van zowel wegen als rivieren: Ara en Arazas , ging het nog goed. Wat verderop weer halt gehouden langs de Ara met mooie waarnemingen van o.a. Waterspreeuw. Vervolgens bij het restaurant Camping Valle de Bujaruelo , waar het begon te regenen. Toch was dit ornithologisch geen malheur: hier o.a. Citroenkwikstaarten ! Na deze pauze doorgereden tot bij de Refugio de Bujaruelo en daar zou de wandeling moeten beginnen Maar gehuld in regenpakken/poncho's en met alleen maar negatieve weersverwachtingen liep het anders. Kees: “We wandelen niet naar boven maar gaan eerst hier vogelen, daarna zien we wel weer verder”. Dus kamden we er het gebied langs de rivier flink uit terwijl de regenwolken hun inhoud onophoudelijk over ons heen lieten gutsen. Toch bleek het geen ontzettend zware teleurstelling, want verbazingwekkend genoeg viel er van alles aan vogels waar te nemen! Dit had ook een reden: de omstandigheden hogerop in de bergen waren voor niet-standvogels nog te ongunstig. Dus bleven ze na hun aankomst lager “hangen” om zich al foeragerend optimaal te kunnen voorbereiden. Wat zich op lager hoogteniveau voordoet tussen geografisch zuid en noord in Europa zien we in het hooggebergte ook, maar dan tussen lagere en hogere niveaus. Op het grasland was het dan ook een gewemel van o.a. Tapuit, Waterpieper, allerlei Kwikstaarten en ander vogelspul. Ondanks de meteorologische tegenvaller dan toch een ornithologische opsteker! Bij de grindpartijen in de rivier weer Grote Gele en Witte Kwik plus Waterspreeuw. In de refugio ontdeed langzamerhand de een na de ander zich van druipende regenkleding. Mogelijkheden om met wat warmes en/of hartigs weer “op niveau” te komen waren er genoeg. We hadden onze uiterste best gedaan, maar kansen op hooggebergtesoorten als Alpenheggenmus, Sneeuwvink, Alpensneeuwhoen, Alpenkauw enz. waren ons door de weergoden onthouden. Het zij zo, soms hoort dit er ook bij, helaas maar waar. We herpakten ons letterlijk en figuurlijk en reden nu oostwaarts over het “knooppunt” Arazas het bekende National Park Ordesa y Monte Perdido binnen. Parkeren en dan nu maar wandelen! Maar ook hier begoten de hemelgoden ons met teveel nattigheid. Gevolg: amper vogels, wel fraaie uitzichten en zowaar toch ook nog een vogelaarhoogtepunt erg ver boven ons: Kees attendeerde ons op een groep vliegende Alpenkauwen rondom de bergtoppen. Al weer druipend nat arriveerden we na de wandeling door het bos, langs de rivier en langs glibberige grasveldjes weer bij de busjes. Men kan veel naar wens organiseren, maar het weer nu niet en nooit!

Niemand voelde voor een stop in Torla , dus koersten we “thuiswaarts”. Vlakbij onze uitvalsbasis werd de tegenslag toch nog ietwat goedge maakt omdat er plotsklaps een mannetje Grijze Gors naast ons neerstreek! Ook het grote aantal (25+? 40+?) in de buurt foeragerende Tapuiten werd in dank afgenomen (zie de pleisteruitleg hierover al eerder in dit verslag, ook het missen van Grauwe Klauwier en Ortolaan is daarmee trouwens waarschijnlijk verklaard) Aan de traditionele 4-mei-terugblik op onze nationale oorlogsslachtoffers werd door de begeleidende VWG-commissie herinnerd door dit als een ogenblik ter individuele beleving op te vatten. Het “lijsten” toonde aan dat de verregende dag toch niet echt slecht was geweest: het groepsgebeuren stond intussen op 192 soorten!

Dag 10, zaterdag 5 mei: Alweer de laatste complete vogelreisdag en gelukkig werd dit geen mislukking: we gingen Añisclokloof bezoeken Ver van Linás de Broto was dit niet, maar onze eerste stop kwam al bij het dorpje Fanlo , waar we wat rondneusden. En niet tevergeefs: we stuitten hier op meerdere vinkensoorten, waaronder meerdere Citroenkanaries en troffen er ook de zuidelijke ondersoort van de Beflijster . Toen naar de kloof, waar het riviertje de Vellos doorheen stroomt en uitmondt in een grote zijrivier van de Ebro: de ons bekende Cinca. Los van het vogelkijkgebeuren is hier een visite ook een landschappelijke “must”: begeleid door een kronkelend riviertje met stroomversnellingen/watervallen en vaak nauw geflankeerd door steile hoge rotswanden tot 1200 meter is een wandeling echt onvergetelijk. En als je er dan, zoals meerderen onder ons, ook nog een Rotskruiper in de kijker krijgt, dan kan je dag toch nooit en te nimmer meer kapot?! Andere high-lightsoorten: Slechtvalk, meerdere gieren en op aangeven van Kees toch ook eindelijk(!) een (enorm hoog vliegende) Steenarend.

Langzamerhand werd het tijd voor onze laatste verplaatsingsrit: de Middellandse Zeekust, een uurtje onder Barcelona. Eerst langs de afgronden door de kloof naar Barbastro , waar we een koffiestop maakten. Daarna de autoweg naar Lerida (= Lleida) op en vervolgens via de snelweg naar de kust. Het verliep voorspoedig, we arriveerden mooi op tijd en zonder zoekwerk bij ons hotel in Calafell Platja .

Op de binnenplaats werd voor het laatst “gelijst” en onder applaus kon een totaal van 196 waargenomen soorten worden begroet. Tijdens het slotdiner bedankte Tonie namens de groep Kees Woutersen voor zijn vakkundige, bezielende, gezellige en punctuele begeleiding, ook werd hem een attentie overhandigd. Toen zochten we langzamerhand onze nachtrust op, maar het strandtoerisme viert hier hoogtij en de aan de straten liggende kamers waren bijna de hele nacht vergeven van luid en doordringend stemmenlawaai, geproduceerd door een grote mensenmassa. Troost: de volgende nacht lonkten thuis onze eigen bedden!

Dag 11, zondag 6 mei: Deze ochtend kregen we ontbijtbuffet en daarna doken we vlug de busjes in naar het vliegveld van Barcelona . Ludy reisde alleen en was al in de vroege nacht uit het hotel vertrokken. Zowel de rit als het luchthavengebeuren en de vliegreis verliepen probleemloos. Ook op Schiphol arriveerden we op tijd en na de altijd te lange wachttijd bij de bagageband werd hartelijk afscheid genomen. Alweer hadden we een prachtige vogelreis achter de rug.